

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

El pròxim dissapte, 11 de Febrer

Aniversari de la proclamació de la República Espanyola

LA CAMPANA DE GRACIA PUBLICARÀ NÚMERO EXTRAORDINARI
8 pàgines * 111 DE FEBRER! * 10 céntims

DE DIJOURS A DIJOURS

VELSHI aquí que ja tenim una nova compositora ministerial: unas altras mitjas solas y talóns, pero fets ab cuyro vell y de desetxo. Segons las estadísticas de un periódich conservador, D. Alfonso XIII als tres anys escasos de reynat ja ha tingut 65 ministres. Aixó sí qu' es anar de pressa: ni en automóvil. D' aquests 65 se 'n contan 21 que ho han sigut per primera vegada adquirint, per aquest motiu, el dret á la cessantia. Tot aixó hi guanya la nació, que pel mal que pateix, lo que necessita sobre tot son sangoneras.

En Villaverde n' ha recullit quatre dels que estan á las ordres de D. Marcelo. Per cert que alguns d' ells van provocar la crisis mostrantse partidaris de reobrir las Cortes, y ara que's troban presidits per en Villaverde son partidaris de que continuhin tancadas. El diable entengui la lógica y la conseqüencia d' aquesta actitud contradictoria.

Un' altra de las cosas més xocants es la despreocupació ab que s' han repartit las carteras, sense tenir en compte lo més mínim las aptituds especiales de cada un dels favorecuts. Pero la veritat es que si tots ells son ineptes per un igual, lo mateix es que desempenyin una cartera que un' altra. Més que pera governar han sigut elegits com á figuras decorativas per ocupar el puesto dels gobernants. Son figuras decorativas, fantotxes, putxinetlis; pero que menjan.

El president del ministeri va anar á entrevistar-se ab els caps grossos dels grupos de la majoria, pero, segons noticias, no 'n va treure massa bonas impresions. En Dato va mostrarse molt reservat; en Maura, molt ressentit; en Silvela, molt indiferent.

L' ex-amo Toni no ha pogut pahir encare la trastada que li van jugar, y manifesta vius desitjos de desfogarse. Si no s' obran las Cortes aviat, convocará els seus amichs y en presencia d' ells buydará 'l pap. Pero 'l número dels amichs d' en Maura va minyant de dia en dia, essent molts els que s' han apartat d' ell desde que se li va trencar el quinqué-ni, per acostarse al sol que més escalfa. Las credencials y las gangas enganxan més que un ganxo.

Ab motiu de aquestas defeccions, el fill d' en Maura l' altre dia vá fer una frasse digna del seu papá:—Está vist—digué—qu' entre certa classe de gent es més difícil trobar una persona conseqüent que un bitllet de mil pessetas en la Porta del Sol.

Aquestas paraulas retratan al viu l' estat en que s' troba avuy aquella majoria de *alabarderos* desafortats, qu' en la pasada legislatura, aplaudían ab deliri las elucubraciones y sofismas del ex-amo Toni. Avuy se disponen á fer de l' ofici ab en Villaverde, olvidant qu' encare no fá mitj any, quan D. Raymundo vá defensar els seus projectes de sanejament de la moneda, en contraposició ab els projectes del ministre de Hisenda, Sr. Osma, 'l varen reventar sense contemplacions.

Pero avuy en Villaverde té 'l poder: avuy es l' amo sino de las voluntats, de las concupiscencias. Bé

es veritat que ni ell mateix se fia massa del apoyo dels seus nous mercenaris, y per aquest motiu no vol sentir parlar tant sols de tornar á obrir las Cortes. Diu que necessita temps pera preparar els pressupostos del any 1906 y altres molts projectes que té *in mente*, y recela que tot aixó fracassaria, si al reanusarse las tasques parlamentarias, s' entaulés, com no podria de menos un gran debat polítich, per aclarir els enigmas y misteris de las darrereras crisis.

A major abundament ha manifestat que gosa de l' omnimoda confiansa de la corona, deixant entreveure, per si tant 'l apressin, que té á la butxaca el decret de disolució.

Estém, donchs, condemnats á viure baix el domini de una especie de poder personal absolut y arbitrari, sense Parlament que fiscalisi 'ls actes del govern. En aquest sentit tenen rahó 'ls que diuhen que la solució de l' última crisis ha sigut un verdaer cop d' Estat.

Els que han quedat en una situació més ridícula y desairada son els lliberals de 'n Moret y 'ls demócratas de 'n Montero Ríos. Tant felissas que se las prometían En Romanones que havia apostat mil cigarros de l' Habana, á que formaria part del nou ministeri, se ha quedat compost y sense novia, sense cartera y ab mil cigarros menos.

L' impaciencia que mostravan de pujar al poder avants de que s' efectuessin las próximas elecciones provincials, dat que, segons deyan, necessitavan dirigir las al objecte de asegurarse una majoria en el Senat, ha quedat plenament defraudada. Ni han pujat ara, ni entrevehen el moment en que podran verificarlo... si es que hi arriban á temps.

De acabarlos de desenganyar ens 'n hem d' encarregar els republicans. El desgabell de las situaciones monárquicas, tan efimeras, tan impotentes, tan desballestadas, trascendeix de una manera grave y dolorosa en el país, y cal encendre ara més que may en tots els homes de bona voluntat la fé y la confiansa en la bondat y l' eficacia de las soluciones republicanas. Ja vindrá l' hora en que 'l poble s' decideixi. De la multiplicació dels mals que affigeixen á la patria, n' ha de sortir la suprema salvació.

L' insigne Salmerón acaba de donar la consigna: es hora de parlar poch y de treballar molt.

PEP BULLANGA

Duas crisis

OM si la casualitat se hagués complacut en presentar un contrast *frappant*, han coincidit ab ben pochos dias de distancia la presencia de dos crisis políticas, ensá y enllá del Pirineu; en la monarquia espanyola y en la República francesa.

Resulta més que curiós interessantíssim examinar algunas de las causas que las han motivadas, y encare més pendre nota de la forma en que han sigut resoltas, ab lo qual se veurá palpablement que mentres la Fransa regida per las instituciones republicanas es una nació que avansa ab pas segur y resolt per las vias del progrés, la pobra Espanya, dominada per la monarquia es un país perdut, que no sab ja ni quin terreno trepitja, ni quin rumbo ha de seguir, rodant á las palpentas per la pendent del precipici.

Motivá la crisis francesa el fet de haverse anat desprendent del bloch republicá que sostenia 'l programa radical y la personalitat de 'n Combes, alguns elements disgustats ó excessivament ambiciosos. En Combes tenia cada día major número d' enemichs, com els té tot lluytador que las emprén sense vacilar per la línea recta. A favor de una coalició de tots els elements hostils á la seva política y á la seva persona, siguió elegit president de la Cámara un disident, Mr. Doumer, en contra de Mr. Brisson, patrocinat pel govern. Aixó li bastá pera demanar un vot de confiansa que li siguió otorgat per sols 10 vots de majoria. En cambi 'l seu programa radical fou autorisat per un número considerable de vots.

Podia Mr. Combes seguir gobernant, ab més ó menos contrarietats, pero preferí sacrificar noblement la seva personalitat al seu programa.

Comprentent que 'l fet de haverse valgut dels informes de la masoneria pera republicanisar al exércit era lo que li havia restat més forsas, per ser l' arma que ab més empenyo esgrimian els seus enemichs, destruí aquesta arma dimitint, y deixant que altres homes que no haguessin tingut participació directa en aquell fet tan apassionadament discutit, s' encarreguessin de portar á bon terme el programa radical acceptat per la majoria de la Cámara.

Aixís erigí noblement l' idea per damunt de las personas.

El cumpliment del programa que comprén en primer terme la separació de las Iglesias del Estat, l' impost sobre la renda y l' establiment de caixas de pensió en favor dels obrers inválites, era el peu forsat que s' imposava als successors del ministeri dimitent. La Cámara l' volia, el país el demanava, y 'l nou govern havia de patrocinarlo sincerament, disposat á cumplirlo, com sincerament y ab molta decisió l' hauria cumplert el mateix Mr. Combes.

Que 'l nou ministeri s' compongués d' elements més ó menos templat: que tal ó qual grupo parlamentari hi tingués major ó menor preponderancia importava poch: lo essencial era que acceptés el programa y 's mostrés fermament resolt á portarlo á terme. Y aixó es lo que ha fet Mr. Rouvier, successor de Mr. Combes, alcansant en aquella mateixa Cámara que sols tingué 10 vots de majoria per l' anterior ministeri, una majoria de més de 300 vots.

Aixís es com se solidan las instituciones de un poble ben regit. Perque hi ha que tenir en compte que per arribar á un resultat tan extraordinari no ha sigut menester posar en joch las arts de la intriga, ni las artimanayas dels arreglios y componendas tras-cortina.

La crisis va plantejarse á la llum del día, en plé Parlament. Mr. Combes acompañá la seva dimissió de una carta al President de la República, modelo de sinceritat y franquesa, posant per damunt de tot

el cumpliment del programa radical acceptat per la Cámara y reclamat per l' opinió. Y 'ls diputats de tots els grupos republicans, fins els enemichs personals de Mr. Combes, s' han declarat patrocinadors de aquest programa y ajudarán al nou govern á realisar-lo per no divorciarse de l' opinió pública que 'l vol ab viu anhel.

L' opinió á Fransa constitueix la forsa impulsiva del govern de la República. Ab ella s' governa y ab ella s' progressa. La conjura anti-republicana que ja donava per desfet el bloch, y per desorganizada la defensa de las instituciones, s' haurá hagut de convèncer de la inutilitat dels seus esforços. Després de l' última crisis, y per obra del patriotisme y l' abnegació de Mr. Combes, el bloch republicá s' aixeca avuy més fort y més robust que may.

[Quina diferencia ab Espanya! Aquí, l' opinió es temuda y desdenyada y no se la té per res en compte. La monarquia constitucional pren ayres d' absolutista, jugant ab las camarillas de palacio y ab las oligarquias dels partits dinástichs, quan aqueixas oligarquias y aqueixas camarillas no jugan ab ella.

Se feu la crisis Maura, per un motiu aparentment fútil qu' encare no s' ha explicat y que sens dupte no pot explicarse satisfactoriament. Se feu á espaldas de las Cortes, y las Cortes en plenas y necessarias funciones han permanescut desde alashoras tancadas. Era precís aprobar el pressupost, provehir urgentment á la terrible qüestió de las subsistencias, preparar la reforma aranzelaria, emprendre obras públicas para conjurar la crisis, y tot s' ha deixat en l' ayre. Las Cortes, ab tot y contar ab una inmensa majoria conservadora, arrancada de las urras per la trampa y la imposició oficial, no poden reunirse, porque s' considera perillós explicar en ellas las causas verdaderas de una crisis ministerial.

Y ab las Cortes tancadas se constitueix el ministeri Azcárraga, y á las pocas semanas el ministeri Azcárraga cau, per no poder decidir si las Cortes han de obrirse novament ó han de continuar tancadas.

Y s' constitueix un ministeri Villaverde, un ministeri presidit per un home fracassat, que cosa de un any enrera queya ab estrépit després de haverse captat las antipatias del país y 'l disgust de tothom, inclús dels elements parlamentaris de la majoria.

Aquest governant funest, terror dels contribuents, única esperansa del Banch de Espanya y demés monopolisadors de la riqueza pública, es l' home que s' ha trobat en aquestes moments de desgabell y disolució, pera aparentar que governa, y al cap-de-vall pera no fer res, porque no té programa, ni ideas, ni orientació, ni rumbo; porque no té tampoch apoyo de cap mena, ni en l' opinió, ni en el Parlament; porque fins els seus mateixos affins el desdenyen, li mostran els punys y li giran las espallitas.

¿Per qué, donchs, acudir á n' ell? Per la mateixa rahó que quí no te roba, pren un pellingo qualsevol, pera taparse las vergonyas.

Las soluciones de l' oligarquia conservadora están completament agotadas: el govern Villaverde es el quint ministeri conservador que s' forma en el curt espay de dos anys, y es un ministeri de recurs, sense finalitat, que no va ni pot anar en lloch.

Acudir á l' oligarquia liberal tampoch es possible en rahó á las terribles enemistats y á las fondas diferencias que la minan. Fora precís ademés disoldre

(10/38)

ESTADO MUNICIPAL

La Candelera

—Noy, no 'm vingas ab xeringas, ni demanis mes candelas. ¿Per qué 'n necessitas tantas? ¿Que no 'n tens prou ab las tevas?

¡Cóm deus riure tú á horas d' ara al contemplarte instalat en l' ansiada presidencia! ¡Cóm deus disfrutar, pensant que s'ols fent tres cortesias, besant un parell de mans y clavant sis ó set guatillas, tan fàcilment t' has calsat las botas que 'ls teus contraris t' havian anat birlant ab las sevas martingalas!...

Pero ara permet que t' digui dotze ó catorze vritats que, tot y sent conegudas, crech que venen molt al cas. Si al pujá á la presidencia formalment t' has figurat que vas á arreglar l' Espanya y á resoldre 'ls complicats problemas que la marejan, dech dirte per endavant que t' has errat com un quinto y que tots els teus traballs, suposant que tú traballis, únicament servirán per demostrá als ulls del poble la teva incapacitat y la estúpida frescura ab que te l' estás rifant.

Tenho present, gran Raymundo, de tots els teus rosats plans, ni un sol n' arribará á terme, ini un!, ja t' ho pots apuntar. Per més que avuy fassis l' home, donante ayres de Bismarck y parlant de grans projectes per espatarrá als babaus, desde ara t' dich que somías, que ni sabs d' hont vens ni hont vas y que durant el teu mando no farás més que cobrar, aguantarte en la maroma á forsa d' habilitats, viure entre angúnias y sustos quatre mesos ó mitj any y caure al ff com un fardo, el día que 'ls teus companys (parlo de 'n Dato y en Maura) se cansin de tolerar que un quidam del teu calibre, sense mérits, desahuciat per tota la gent de viso que no fa vaca ab el Banch, passi per un estadista y talli aquí 'l bacallá.

C. GUMA

ENSENYANSAS DE LA HISTORIA

SEGONS diuen els monárquichs, el govern que tenim á Espanya es purament representatiu; aixó es, que aquí la que en realitat mana es la nació, encarnada y representada pel Congrés y 'l Senat. Aixís els monárquichs ho fan corre y aixís hi ha

moltes personas que s' ho creuen; pero ¿es en efecte veritat lo que aquests senyors tan seriament ens asseguran? Aixó es lo que ara, valentnos dels números, que son una cosa que no admet mistificacions ni tram pas, aném á veure, á ff de que 'l lector, tranquil·lament y ab verdader coneixement de causa, comprengui 'l valor que s' ha de donar á la afirmació dels monárquichs y sápija lo que en aquesta ditxosa terra significa el govern representatiu.

Com ningú segurament haurá olvidat, las actuals Corts varen ser elegidas á darrers d' Abril del any 1903. El día 18 de Maig varen reunir-se, y desde aquest moment comensa la seva existencia, la existencia d' aquest cos soberá que, segons els monárquichs, es el que en realitat governa y regeix la nació. Congregadas per primera vegada el 18 de Maig, ¿quánt temps han estat exercint la seva soberania? Comensem á pendre notas.

El 18 de Maig s' obran y inauguran las sevas funcions. El día 17 de Juliol en Silvela s' enfada y dimiteix, y tot extenent la dimissió, las tanca. Tornan á obrirse el día 21 d' Octubre. Pero compareix Nadal ab las sevas imprescindibles vacaciones, y el 26 de Deseembre tornan á tancar-se.

S' obran per tercera vegada el 25 de Janer del any 1904. Pero, venen els preparatius del viatge real, y 'l día 24 de Mars quedan altre cop tancadas. S' ha acabat la passejada regia; en Maura sent desitjos de exhibir davant de la representació nacional tota la magnitud del seu triunfo, y el día 28 de Maig obra las Corts.

Lo mal es que la calor comensa á apretar, per qual motiu, apenas obertas, el 17 de Juliol torna á tancarlas. Passa l' estiu, la temperatura es ja dolça y agradable, y considerantho aixís, s' obran altra volta las Corts el día 3 d' Octubre.

Pero arriba el 14 de Deseembre, á n' en Maura li succeix no se sab qué, y ¡crich crach!, volta á la clau y ja las torném á tenir tancadas. Avuy ens trobém á primers de Febrer, y encare continuém del mateix modo: ab un govern molt lliberal y molt representatiu, pero ab la representació nacional tancada y barrada.

Ara contém. Desde 'l 18 de Maig del 1903, fetxa de la primera reunió de las actuals Corts, fins al 31 de Janer de 1905, en que, com tothom sab, estém ab las Corts suspesas, ¿quántas días hi van? Tinguin la bondat de mirarho, y vejín si no n' hi van 624.

Donchs bé; d' aquests 624 días, ¿saben quánt n' han estat funcionant els dos cossos colegiados? 300, ¡tres cents!, es á dir molt menos de un any. D' un país ahont las institucions que 'l representen están més de la mitat del temps suspesas, ¿se pot dir ab exactitud que té govern representatiu? ¿No es aixó, més que una organizació verdadera-ment parlamentaria, una comedia ridícula, bona sóla pera cubrir las apariencias y enganyar als bobos qu' encare fan cas de las paraulas?

Y cal tenir present que 'ls nostres comptes no passen del 31 del últim Janer y que 'l senyor Villaverde, ben lluny de pensar en governar ab las Corts obertas, aspira á conservarlas tancadas tot el temps que las circumstancias y la paciencia de las oposicions li permetin.

Davant d' aixó, ¿s' atreviran encare els monárquichs á seguir dihent que 'l govern d' Espanya es representatiu y parlamentari? ¡Parlamentari, sense parlament!... ¡Representatiu sense representació!... ¡Quína farsal!

Y ara aném á un' altra cosa. Una de las afirmacions que 'ls senyors regeneradors tampoch se treuen may de la boca, es la de que la institució monárquica es més seria, més ferma, més segura y estable que la millor república. Justament casi 'l mateix día en que aquí 'l Azcárraga s' retirava y en Villaverde pujava al candelero, el primer ministre de Fransa, Mr. Combes, dei-

xava també de serho y entregava la gobernació del Estat á Mr. Rouvier.

La ocasió es, donchs, oportuníssima pera fer comparacions.

Mr. Combes era president del ministeri francès desde 'l día 7 de Juny de 1902: trenta dos mesos s' ha mantingut ferm en el seu puesto.

¿Volen que 'ls recordi 'ls cambis de situació que durant aquests trenta dos mesos hi ha hagut á Espanya?

Repasin la següent llista y esgarrifinse: Al pujar Mr. Combes al poder, aquí teniam de primer ministre en Sagasta.

6 Deseembre de 1902: Cau en Sagasta y puja en Silvela.

20 Juliol de 1903: Cau en Silvela y puja en Villaverde.

5 Deseembre de 1903: Cau en Villaverde y puja en Maura.

16 Deseembre de 1904: Cau en Maura y puja 'l Azcárraga.

27 Janer de 1905: Cau 'l Azcárraga y torna á pujar en Villaverde.

De manera qu' en l' espay de temps en que Fransa, la republicana Fransa, ha tingut un sol ministeri, Espanya, la monárquica Espanya, n' ha tingut sis.

¿Pot donarse una demostració més eloqüent de la forsa y estabilitat de la monarquia?

FANTÁSTICH

LLÁ ahont vá en Villaverde no pot faltarhi en García Alix. Per aixó al pujar el primer al candelero, tot seguit l' ha fet ministre.

Podía confiarli la cartera de Gobernació, com la vegada anterior; pero va ferho tan malament, que signé una de las causas determinants de la cayguda del ministeri. Y per aquest motiu li ha confiat la d' Hisenda.

¡En bonas mans ha caygut la pesseta malalta! Com si ho estigués veyent: tan bon punt li posi las mans á sobre, la revental!

En cambi á n' en González Besada, que diuen qu' es bastant entés en qüestions d' Hisenda, me l' ha nomenat ministre de la Gobernació.

Veritat es que per lo que han de fer, tant es que desempenyin una cartera com un' altra. Al cap de vall els han cridat no per governar sino per fer veure que gobernan.

Y que vaji rodant la bola... Y que s' acabi d' enfonzar la desgraciada Espanya!

Una frase del marqués de la Vega de Armijo: «En España no existen más que dos peligros, á mi parecer, el automóvil del Rey y el clericalismo.» Ara no cal sino quedarse esperant á veure quin dels dos produheix conseqüencias més immediatas.

A Viladecans el poble va amotinarse perque 'l rector va desmontar el retaule de un altar y ja 'l tenia embalat y á punt de treure'l del poble.

Se figurava tothom que se 'l volia pulir, y de aquí la indignació general.

Pero l' ensotanat, en lo millor de sos apuros, trobá una escapatoria, assegurant que lo que volia era fer-lo restaurar.

Y 'l retaule s' ha quedat á Viladecans.

Un polítich expert deya ab aquest motiu: —Ja ho veu: quan el poble s' hi empenya las restauracions fracassan.

A lo que li vaig respondre: —Sí, senyor, y també fracassan quan s' hi empenyan els restauradors.

Al conde de San Bernardo, en Villaverde li reser vava una cartera pera quan estigués bó.

Pero 'l conde s' va morir dos días després de resolta la crisis, ab lo qual va lograr que 'l declarassin inamovible.

Heráldica del porvenir

—¿Veus? Coménsathi á acostumar. Avans, el símbol d' Espanya era 'l lleó. Ara, quan el lleó s' mori, será 'l gall.

Quadros rurals

El mossén, prenent el sol; ella, esperantlo á l' alsina; el gosset, entre ella y ell!... ¡Qu' es hermosa la familia!

Al veure á n' en Villaverde, que 'l va acompanyar fins á la seva última morada, algú no va poderse aguantar de dir:

—¡Que les entierren juntos!

L' última moda de las naciones decadents, consisteix en una particularitat molt xocant.

En mudar de ministeris com qui muda de camisas.

Y res d' enviarlas á la bugada del Congrés.

Quan no hi ha més remey, precisa tornárselas á posar, per brutas y esfilagarsadas que siguin.

El ministeri Villaverde es el quint que s' constitueix en menos de dos anys, dintre de l' actual situació conservadora.

Per lo tant no té cap dret á enfadarse si li diuen qu' es un ministeri de quintos.

De un dels revisters de l' Avi Brusil: «—Y Azcárraga, blanco de todas las miradas, ¿qué hace?»

«—Continuar como un centinela en el puesto que le han confiado, deseoso de que le releven, pero reuelto á no abandonar la guardia, en tanto no le indiquen que ya ha cumplido con su deber.»

Ara per fi l' han rellevat.

Y per cert que quan va anarhi en Villaverde á reemplaçar-lo en la garita, D. Marcelo va donarli 'l sant y senya, qu' es el mateix que venen usant en l' espay de dos anys tots els governs conservadors: «Atiparse forsa.»

Encare no sabém si s' obrirán ó no s' obrirán las Corts.

D. Marcelo va caure mentres s' ho pensava, y aquesta es l' hora qu' en Villaverde no está en care decidit.

¡Terrible qüestió que té perturbada la política espanyola!

¡Y no obstant tan fàcil que sería de resoldre!.

Si de mí depengüés formaría un ministeri per aquest sol y exclusiu objecte. Y no confiaría l' encàrrech á cap home polítich. ¿No s' tracta de determinar si s' han ó no d' obrir las portas de las Corts? Donchs sense pensarm'hi més cridaria á un mestre manyá.

Una noticia: «El Sumo Pontífice ha concedido al rey Alfonso de España el título de canónigo de la Basílica Vaticana.»

¿Canonje y diuen que s' vol casar? No ho entench.

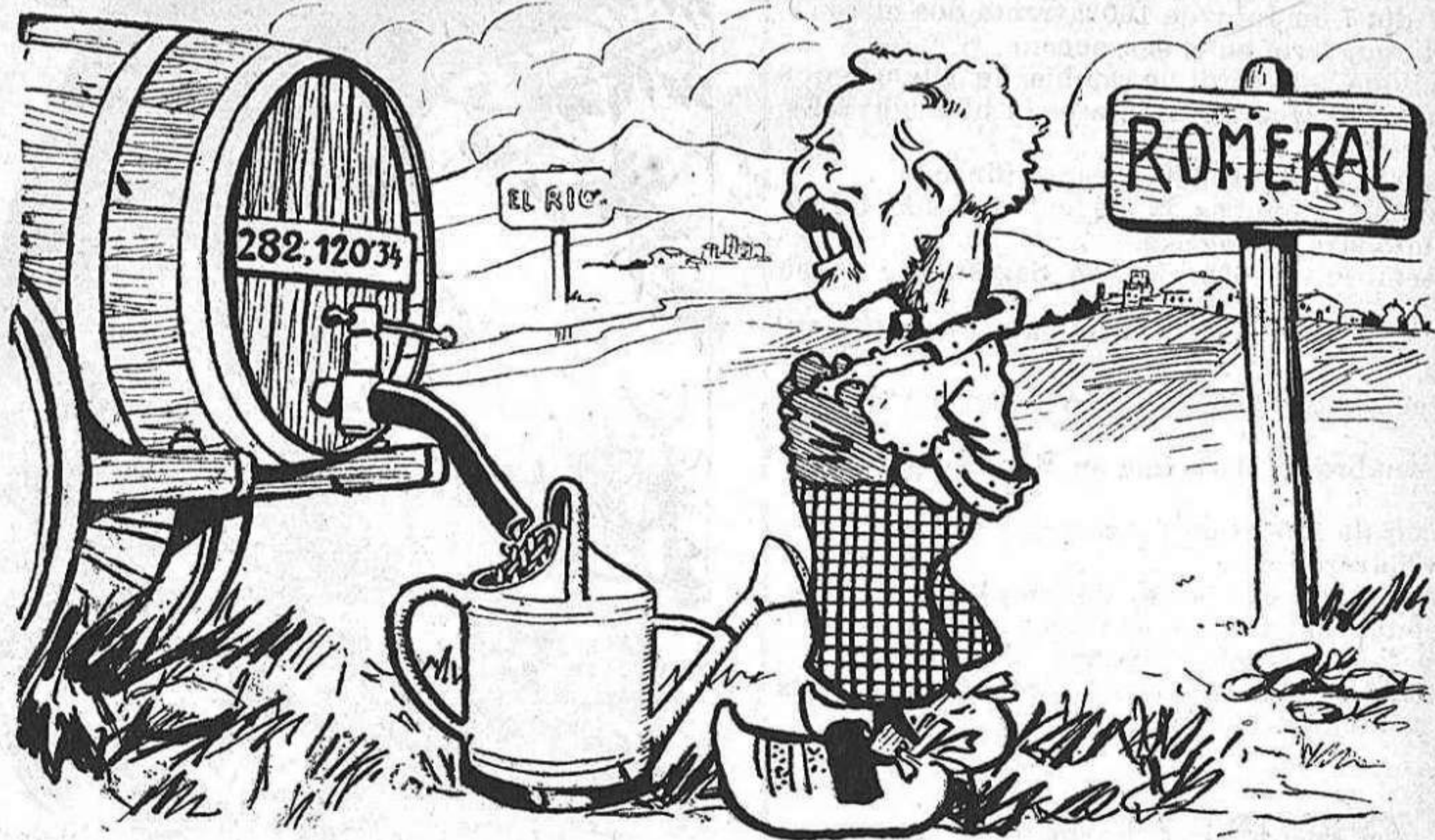
Caballers: M. Casellas, Un taberné, Manuel Sabaté, Jaume S. Vendrellench, Manuel Oní, Pere Bosch, y Pep Martra: No cuela.

Caballers: Noy de las mostras, Joseph Gorina Roca, Enrich Doménech, y Múscles: Endavant y crits.

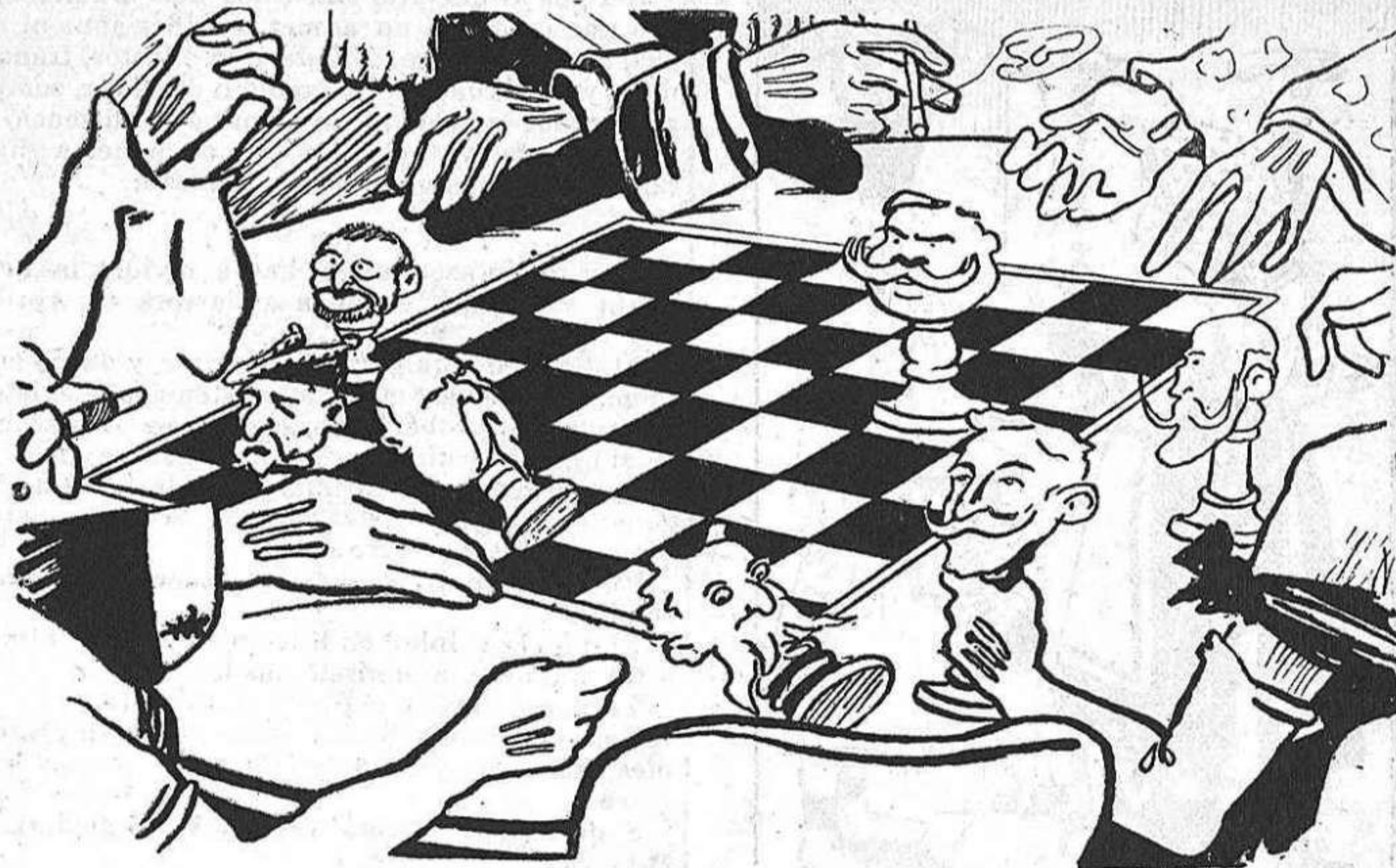
Caballer: Cigala Bagurencia: El verset no 'ns té utilitat.—J. Torrent Siuran: Lo mateix li dihém.—Gutes-Gluck: Aixó com á fragment es passador, pero tot plegat no difu res, ficsishi bé.—J. Costa Pomés: Rebut y gracias. Pot far passar á recullir alló de 'n J. B.—A. Monclús: Lo que demana es imposible buscarho. Necessitém sapiguer el número ó la fetxa fixa.—Lleó Vila F.: No 'ns connoem.—Alf. Foix, el Vell: No li dich que si ni que nó.—Felix Cans: entra en tanda.—Lluís G. Salvador: Gracias per la poesia enviada.—David: En Goliat ne sabía més.—P. Vallespinós y Casas: Els versets están regularment ben fets; veurém.—J. Usón: Tantas mercés.—J. Montabiz: Igual li dich.—Andresito: A vosté també.—Caralampio Vidal: Dolent, home, dolent!—Un suscriptor: No hi ha de qué.—M. Vidal Brú: El pensament, per lo la factura, es com la majoria de las facturas...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

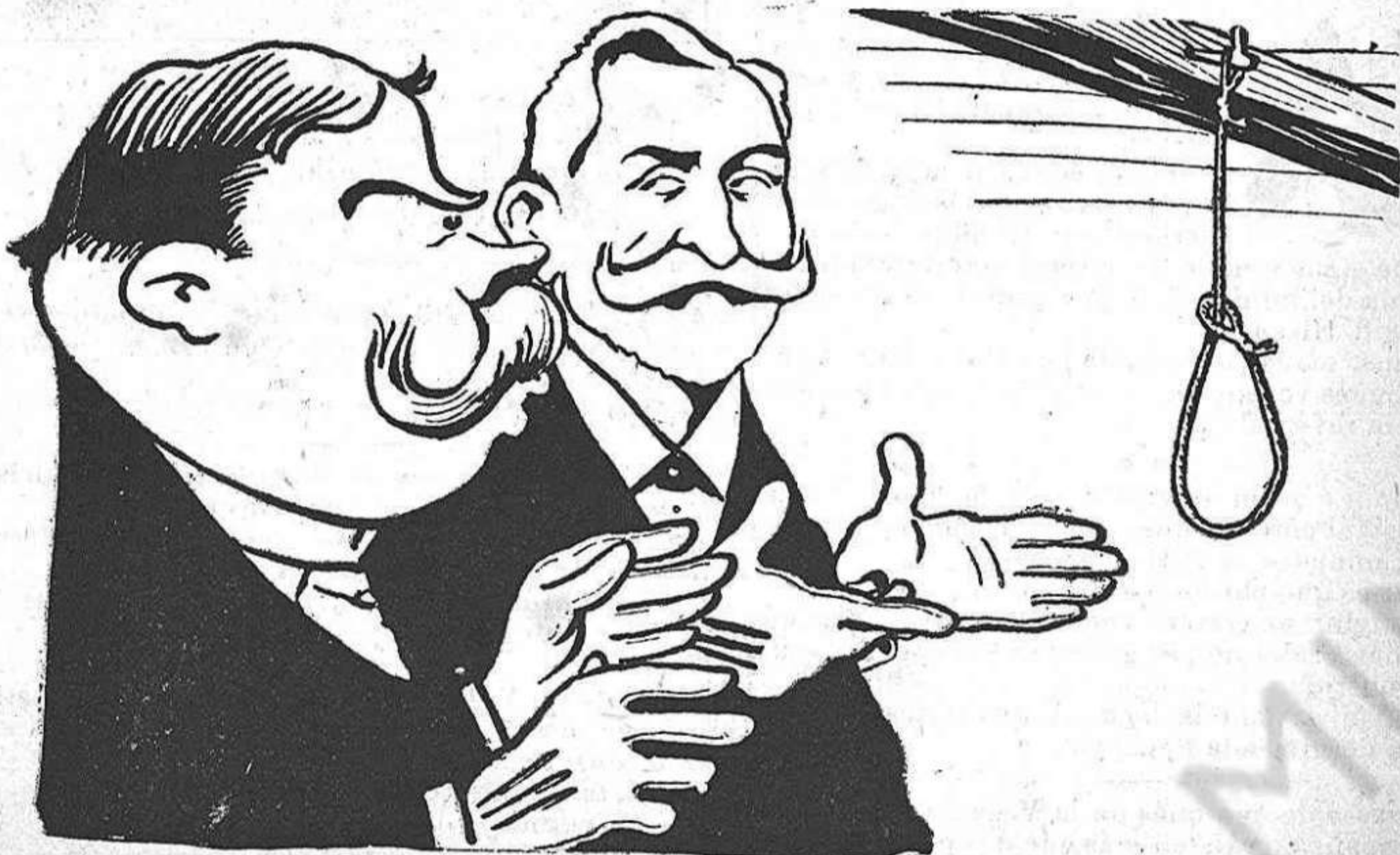
Historia de l' última crissis ministerial

Una de las primeras causas va ser aquesta.

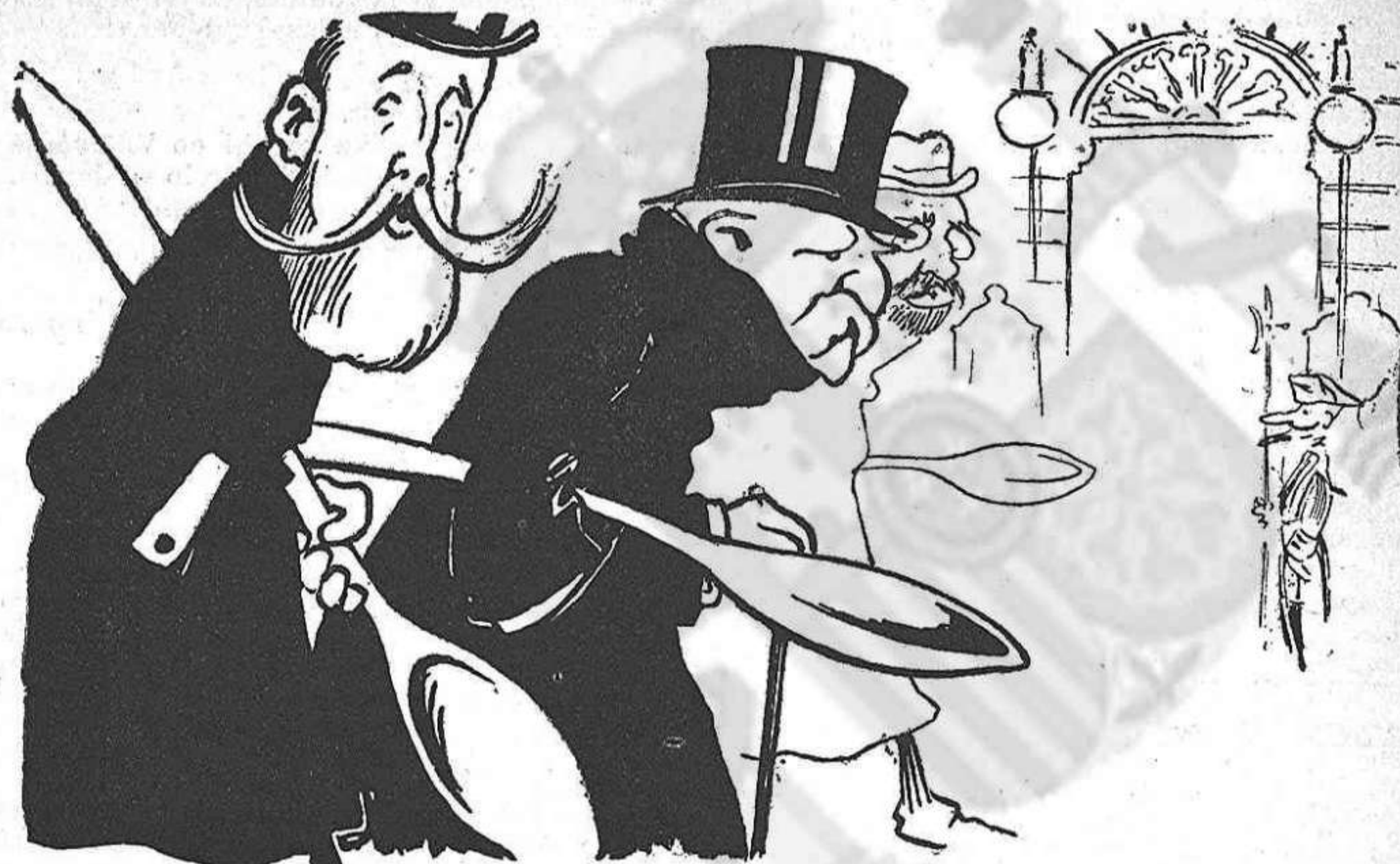
Y aquesta va ser un' altra.

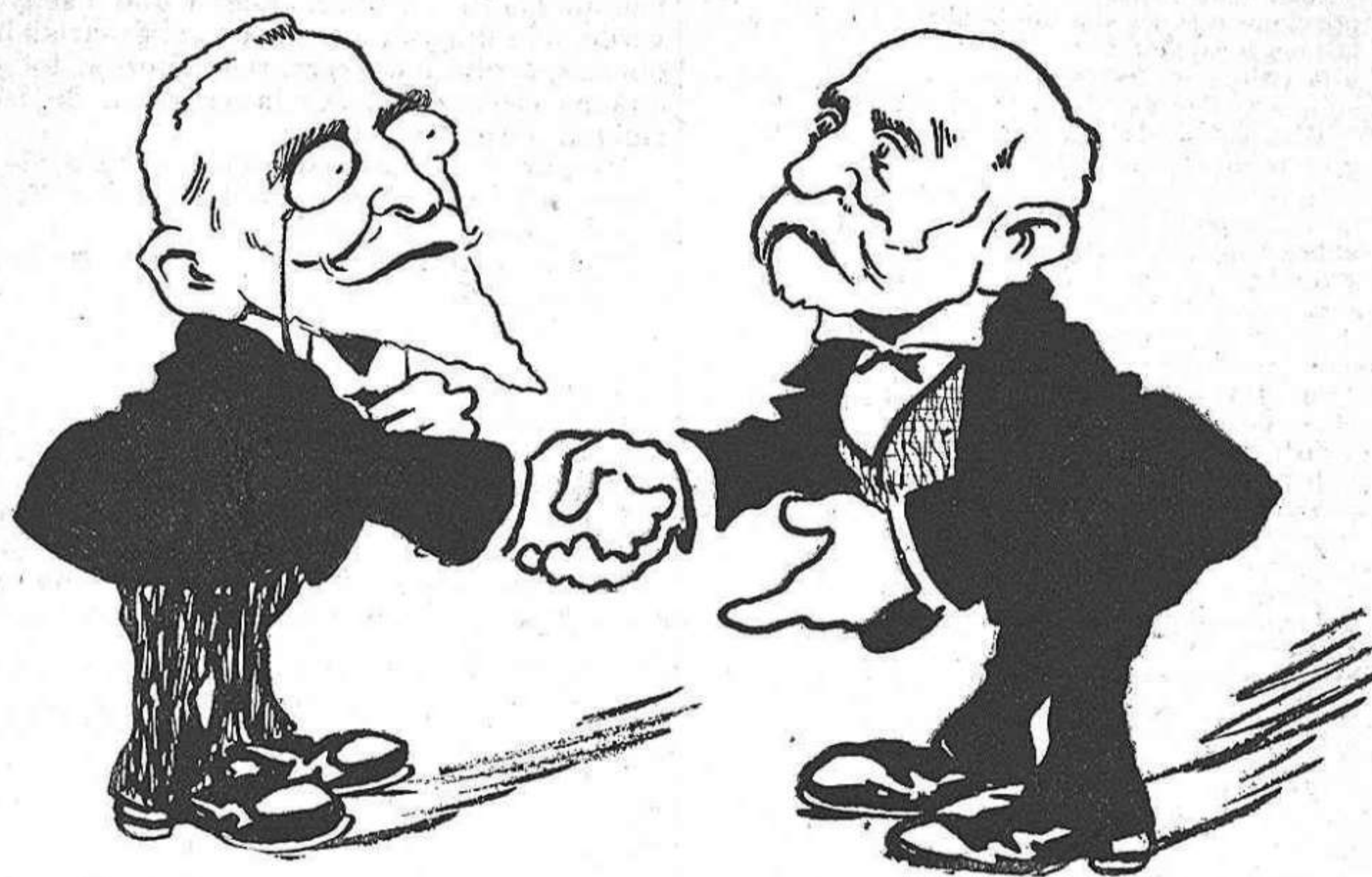
—Senyor Maura, si jo 'm faig càrrech del poder, ¿puch contar ab el seu apoyo?
—Ja ho crech! Aquí li tinch preparat.

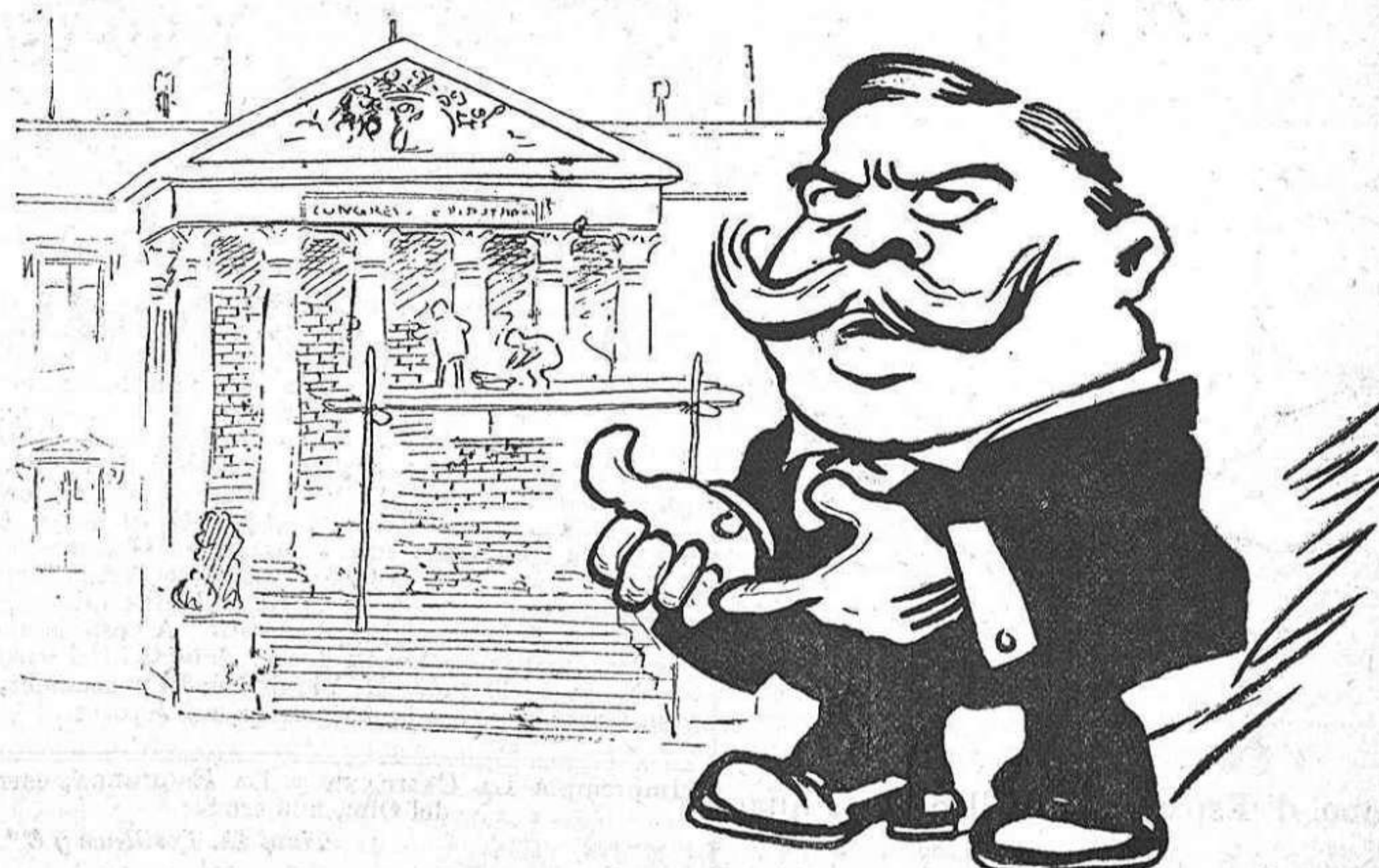
En Silvela va declarar que per ell això no es mes que un cinematógrafo.

Monteristas y moretistas, que ja tenían la cullera á punt, están trayent foch pels caixals.

En cambi 'ls republicans, al veure la manera com els monárquichs els aplanan el camí, no caben á la pell d' alegría.

—¿Qué penso fer ab las Corts? Aquí tengu la meva resposta: ¡Aparedarlas!

Decididament, l' os está molt escurat, pero ¿encare, encare pot lleparse una mica!